

Opravična št.:

Up-717/16

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2019:Up.717.16

Akt:

Sodba Vrhovnega sodišča št. X Ips 296/2015 z dne 1. 6. 2016

Izrek:

Sodba Vrhovnega sodišča št. X Ips 296/2015 z dne 1. 6. 2016 se razveljavi in zadeva se vrne Vrhovnemu sodišču v novo odločanje.

Evidenčni stavek:

V obravnavanem primeru je Vrhovno sodišče odločilne razloge za zavrnitev zahteve za vračilo davka na dodano vrednost spremenilo. Pri tem se je oprlo na ugotovitev, da pritožnica davka na dodano vrednost, katerega vračilo zahteva, predhodno ni plačala. Ker ta samostojna in kompleksna ugotovitev, ki združuje v sebi tako dejanska kot pravna vprašanja (npr. upoštevanje pravil o vrstnem redu poplačila davčnih obveznosti in pripadajočih dajatev), v nobenem pogledu (ne v dejanskem in ne v pravnem) ni bila predmet presoje davčnih organov in Upravnega sodišča, je pritožnica ni mogla izpodbijati. Vrhovno sodišče je tako pritožnico prikrajšalo za pravico do pravnega sredstva iz 25. člena Ustave.

Ker prvo prirejeno stališče Vrhovnega sodišča zanika obstoj terjatve za vračilo davka na dodano vrednost, nastanek te terjatve pa je po drugi strani predpostavka drugega prirejenega stališča, temelji odločitev Vrhovnega sodišča na medsebojno nasprotujočih si razlogih. Zato je bila pritožnici kršena tudi pravica do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave, ki prepoveduje sodniško samovoljo oziroma arbitrarnost.

Geslo:

1.5.51.2.10 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku odločanja o ustavni pritožbi - Razveljavitev/odprava izpodbijanega akta in vrnitev v novo odločanje.

5.3.13.3 - Temeljne pravice - Državlanske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja „(19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31)“ - Dvostopenjska sodna pristojnost „(25)“.

5.3.13.18 - Temeljne pravice - Državlanske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja „(19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31)“ - Enakost orožij „(22, 14)“.

3.22 - Splošna načela - Prepoved arbitrarnosti.

Pravna podlaga:

Člen 22, 25, Ustava [URS]

Člen 59.1, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:

⌘

Dokument v PDF obliki:

 [Up-717-16.pdf](#)

Polno besedilo:

Up-717/16-19

9. 10. 2019

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi družbe GPG KIPKOP, d. o. o. – v stečaju, Ljubljana, ki jo zastopa odvetniška družba Mihelj in Barbič, o. p., d. o. o., Ljubljana, na seji 9. oktobra 2019

odločilo:

Sodba Vrhovnega sodišča št. X Ips 296/2015 z dne 1. 6. 2016 se razveljavi in zadeva se vrne Vrhovnemu sodišču v novo odločanje.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Davčni organ je zavrnil pritožničin zahtevek za vračilo presežka davka na dodano vrednost (v nadaljevanju DDV) v višini 457.945,00 EUR, ki ga je pritožnica zahtevala na podlagi obračuna DDV-O za davčno obdobje april-junij 2013. Upravno sodišče je pritožničino tožbo zavrnilo in potrdilo stališče davčnega organa, da je pritožničina terjatev za vračilo presežka DDV nastala v obdobju, ko so nastale terjatve, na katere se nanaša popravek DDV (kar je pred začetkom stečajnega postopka nad pritožnico), zato je pobot terjatve, ki jo ima pritožnica do države iz naslova popravka DDV, in terjatve, ki jo ima država iz naslova neplačanega DDV do pritožnice, dopusten. Vrhovno sodišče je pritožničino revizijo zoper sodbo Upravnega sodišča zavrnilo. Pritrdilo je pritožnici, da je njena pravica do zmanjšanja davčne osnove za obračun DDV nastala, ko je bila že v stečaju. Kljub temu pa je Vrhovno sodišče presodilo, da je bila pritožničina zahteva za izplačilo presežka DDV utemeljeno zavrnjena, a iz drugih razlogov. Kot je navedlo, pridobitev pravice do zmanjšanja davčne osnove za obračun DDV iz 39. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 86/14, 90/15 in 77/18 – v nadaljevanju ZDDV-1) še ne pomeni, da davčni zavezanci z njo avtomatično pridobijo tudi pravico do izplačila presežka davka, ki se lahko pojavi zaradi zmanjšanja davčne osnove. Pogojev za izplačilo presežka DDV namreč ne ureja 39. člen ZDDV-1, temveč jih določata 73. člen ZDDV-1 in 97. člen Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 111/13, 90/14, 91/15, 63/16, 69/17 in 36/19 – v

nadaljevanju ZDavP-2), iz katerih izhaja, da se lahko presežek (to je "preveč plačani davek") izhodnega DDV, ki nastane zaradi zmanjšanja davčne osnove, davčnemu zavezancu izplača pod dvema pogojema, in sicer: 1) če je davčni zavezanec izhodni DDV, ki ga je zmanjšal, predhodno plačal ter 2) če davčni zavezanec nima zapadlega drugega davčnega dolga. Vrne se torej lahko le tisti davek, ki ga je davčni zavezanec dejansko preplačal. Ker naj bi iz ugotovljenega dejanskega stanja, na katero je Vrhovno sodišče vezano, izhajalo, da je pritožnica zahtevala vračilo DDV, ki ga ni plačala, hkrati pa je imela tudi druge zapadle davčne obveznosti, je bil po presoji Vrhovnega sodišča pritožničin zahtevki za vračilo DDV utemeljeno zavrnen. Ker pritožničina terjatev za vračilo presežka DDV sploh ni nastala, po presoji Vrhovnega sodišča pobot pojmovno ni mogoč, zato tudi pravila o prepovedi pobota iz 264. člena Zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (Uradni list RS, št. 13/14 – uradno prečiščeno besedilo, 10/15 – popr. in 27/16 – v nadaljevanju ZFPPIPP) ni možno uporabiti.

2. Pritožnica sodbi Vrhovnega sodišča očita kršitev pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave. Vrhovno sodišče naj bi revizijo zavrnilo s sklicevanjem na dve novi stališči, do katerih naj se pritožnica v postopku ne bi mogla opredeliti, saj vse do odločitve Vrhovnega sodišča nista predstavljali podlage za odločitev. Kot navaja, se je ves čas borila proti zmotnemu stališču davčnega organa glede trenutka nastanka njene terjatve. Nato pa je Vrhovno sodišče presodilo, da ima glede trenutka nastanka terjatve pritožnica sicer prav, revizijo pa je kljub temu zavrnilo iz drugih razlogov, ki v predhodnem postopku niso bili izpostavljeni. Pritožnica se zato počuti izigrano in ravnanje Vrhovnega sodišča razume kot sodbo presenečenja. Pritožnica še navaja, da naj bi sodba Vrhovnega sodišča temeljila na neobstoječi dejanski ugotovitvi, da pritožnica DDV, katerega vračilo zahteva, ni plačala. Niti davčni organ niti Upravno sodišče naj ne bi ugotovila, da pritožnica tega DDV ni plačala, saj se do navedenega nista opredeljevala, ker po njuni presoji to za odločitev ni bilo bistveno. S tem, ko je Vrhovno sodišče svojo odločitev arbitrarno oprlo na dejansko ugotovitev, ki v postopku ni bila del ugotovljenega dejanskega stanja, naj bi kršilo pritožničino pravico do izjave iz 22. člena Ustave. Pritožnica tudi meni, da je stališče Vrhovnega sodišča, da njena terjatev na vračilo presežka DDV ne more nastati, dokler obstaja nasprotna davčnoppravna terjatev, ki je bila državi priznana v stečaju, arbitrarno. Poleg tega naj Vrhovno sodišče ne bi obrazložilo, zakaj je z odločitvijo v obravnavani zadevi samovoljno odstopilo od ustaljene davčne prakse.

3. Ustavno sodišče je s sklepom št. Up-717/16 z dne 7. 3. 2019 sklenilo, da ustavno pritožbo sprejme v obravnavo. V skladu s prvim odstavkom 56. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS) je o sprejemu ustavne pritožbe v obravnavo obvestilo Vrhovno sodišče.

4. Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi vpogledalo v spis Upravnega sodišča št. I U 1554/2014.

B.

5. Pritožnica zatrjuje, da temelji izpodbijana sodba na dejanski ugotovitvi, da pritožnica DDV, katerega vračilo zahteva, predhodno ni plačala, česar naj ne bi ugotovila niti davčna organa niti Upravno sodišče. S tem pritožnica smiselno zatrjuje, da je Vrhovno sodišče samo ugotavljalo dejansko stanje, od katerega je odvisna presoja utemeljenosti zahtevka za vračilo presežka DDV, s čimer po vsebini zatrjuje kršitev pravice do pravnega sredstva iz 25. člena Ustave.

6. ZDDV-1 v 39. členu ureja posebna pravila, povezana z zmanjšanjem (popravkom) davčne osnove v primerih, ko davčni zavezanec, ki je obračunal DDV, zneska, od katerega je obračunal DDV, zaradi dogodkov po opravljeni transakciji ne dobi (v celoti) plačanega. Ta določba je izraz temeljnega načela Direktive o DDV^[1] – načela nevtralnosti, na podlagi katerega davčno osnovo tvori dejansko prejeta plačila in katerega korelat je, da davčna uprava iz naslova DDV ne more prejeti zneska, ki je višji od tistega, ki ga je prejel davčni zavezanec.^[2] Na podlagi četrtega odstavka 39. člena ZDDV-1 lahko davčni zavezanec popravi (zmanjša) znesek obračunanega in neplačanega DDV od vseh priznanih terjatev, ki jih je prijavil v postopku prisilne poravnave oziroma stečajnem postopku. Pritožnici so bile v stečajnih postopkih, ki se vodijo nad njenimi dolžniki, priznane terjatve, zato je na podlagi četrtega odstavka 39. člena ZDDV-1 glede teh terjatev popravila DDV in 17. 7. 2013 na podlagi obračuna DDV-O za davčno obdobje april-junij 2013 zahtevala vračilo presežka DDV v višini 457.945,00 EUR. Pritožnica je sicer od 11. 4. 2011 tudi sama v stečajnem postopku, v katerem je država prijavila terjatev iz naslova DDV v skupnem znesku 708.908,87 EUR. Terjatev je bila državi priznana. V upravnem sporu pred rednima sodiščema je bilo ključno vprašanje, ali je v opisanih okoliščinah davčni organ pravilno in zakonito zavrnil pritožničin zahtevek za vračilo presežka DDV.

7. Odločitev Upravnega sodišča o zakonitosti zavrnitve zahteve za vračilo presežka DDV temelji na stališču, da je pritožničina terjatev do države iz naslova popravka DDV nastala, vendar naj bi bil trenutek njenega nastanka pred začetkom stečajnega postopka nad pritožnico, zato je lahko država svoje davčne terjatve do pritožnice pobotala na podlagi četrtega odstavka 73. člena ZDDV-1 oziroma šestega odstavka 96. člena ZDavP-2. Takega pobota namreč 264. člen ZFPPIPP ne preprečuje, saj sta obe terjatvi, ki sta predmet pobota, nastali pred začetkom stečajnega postopka.^[3] Vrhovno sodišče pa je drugače kot Upravno sodišče sprejelo stališče, da je zavrnitev zahtevka za vračilo presežka DDV zakonita, saj pritožničina terjatev za vračilo presežka DDV sploh ni nastala. Prvič zato, ker pritožnica DDV, katerega vračilo zahteva, predhodno ni plačala, in drugič zato, ker ima pritožnica še druge zapadle davčne obveznosti.

8. Vrhovno sodišče je v 7. točki obrazložitve navedlo, "da iz dejanskih ugotovitev izhaja, da se revidentov popravek davčne osnove in s tem zahtevek za vračilo izhodnega DDV nanaša na izhodni DDV, ki ga je revident sicer obračunal, ne pa tudi plačal v proračun". Kot je navedlo, naj bi šlo za dejansko ugotovitev, na katero je Vrhovno sodišče vezano. Ustavno sodišče je vpogledalo v spis zadeve, v katerem je bila izdana izpodbijana sodba. Iz odločbe prvostopenjskega davčnega organa ne izhaja, da bi ta organ v postopku ugotavljal, ali je pritožnica DDV, katerega vračilo zahteva, državi predhodno plačala. Prvostopenjski davčni organ je sicer navedel, da "se presežek DDV po obračunu DDV-O za obdobje april-junij 2013 v znesku 457.945,00 EUR nanaša na popravek obračunanega in neplačanega DDV od terjatev, ki so nastale pred začetim stečajnim postopkom nad pritožnico", vendar je besedna zveza "neplačani DDV" v povzetem delu obrazložitve zgolj prepis diktije četrtega odstavka 39. člena ZDDV-1, ki pomeni, da DDV ni bil plačan zavezancu (pritožnici) s strani njegovega dolžnika, ne pa da tega DDV zavezanec ni plačal državi. Drugačna razlaga namreč ni logična, saj bi pomenila, da ima davčni zavezanec po četrtem odstavku 39. člena ZDDV-1 pravico do popravka obračuna DDV, če državi prvotno obračunanega DDV še ni plačal, če ga je plačal, pa te pravice nima. Dejanska ugotovitev, da pritožnica DDV, katerega vračilo zahteva, predhodno državi ni plačala, ne izhaja niti iz odločbe Ministrstva za finance. To namreč dejanskega stanja samo ni ugotavljalo, zato do novih dejanskih ugotovitev, na katere bi lahko bilo Vrhovno sodišče vezano, v upravnem postopku na drugi stopnji ni moglo priti.

Drugostopenjski davčni organ je na 5. strani odločbe sicer navedel, da "če bi v predmetni zadevi veljalo stališče pritožnice, bi potem takšnem bila upravičena do vračila davka, ki ga sploh ni plačala; iz obrazložitve prvostopenjskega organa namreč izhaja, da se popravek nanaša na obračunan in neplačan DDV od terjatev, ki so nastale pred začetim stečajnim postopkom pritožnice ...". Vendar prepis navedbe iz odločbe prvostopenjskega davčnega organa, ki zgolj povzema zakonsko dikcijo, ne more pomeniti, da je drugostopenjski davčni organ sam ugotovil, da pritožnica DDV, katerega vračilo zahteva, predhodno ni plačala.

9. Tej navedbi drugostopenjskega davčnega organa je pritožnica v tožbi ugovarjala. Vprašanje, ali je pritožnica DDV, katerega vračilo zahteva, predhodno plačala, je bilo med strankama v upravnem sporu torej sporno. Upravno sodišče je v zvezi s tožbenim očitkom, da je drugostopenjski organ v odločbi napačno navedel, da pritožnica DDV, ki ga zahteva, ni plačala, navedlo, da "na drugačno odločitev v zadevi tudi ne vpliva navedba drugostopenjskega organa, da bi v primeru, da bi veljalo tožnikovo stališče, bil tožnik upravičen do vračila davka, ki ga sploh ni plačal". Upravnemu stališču se ob pravnem stališču, da je pritožničina terjatev za vračilo DDV nastala, da pa so izpolnjeni pogoji za pobot z nasprotno terjatvijo države, z vprašanjem dejanskega plačila tega DDV ni bilo treba ukvarjati. Okoliščina (ne)plačila DDV tako tudi v upravnem sporu na prvi stopnji ni postala del dejanskega stanja, ki ga je kot podlago za odločanje upoštevalo Upravno sodišče in na katero je Vrhovno sodišče v revizijskem postopku vezano.

10. Vrhovno sodišče se s pravnim stališčem Upravnega sodišča glede trenutka nastanka terjatve in izpolnjenosti pogojev za pobot ni strinjalo. Menilo je, da je pravica do zmanjšanja davčne osnove za obračun DDV po četrtem odstavku 39. člena ZDDV-1 nastala, ko je bila pritožnica že v stečaju. Kljub temu pa je presodilo, da je bila pritožničina zahteva za izplačilo presežka DDV pravilno in zakonito zavrnjena, saj pritožničina terjatev za vračilo DDV sploh ni nastala. Vrne se namreč lahko le preplačilo, torej preveč plačani davek. Ob takem pravnem stališču je postalo pomembno dejstvo, ali je pritožnica DDV, ki ga zahteva od države, predhodno plačala. Čeprav se davčna organa in Upravno sodišče do tega spornega dejanskega vprašanja niso opredelili, je Vrhovno sodišče svojo sodbo, s katero je spremenilo stališče glede obstoja terjatve za vračilo DDV in izpolnjenosti pogojev za pobot, utemeljilo z ugotovitvijo, da pritožnica DDV, ki ga zahteva od države, ni plačala. S tem je pritožnici onemogočilo, da bi s pravnim sredstvom izpodbijala to, zanjo odločilno neugodno dejansko ugotovitev.

11. Ustavno sodišče je večkrat poudarilo pomen načela instančnosti iz 25. člena Ustave, katerega bistvena vsebina je v tem, da lahko organ druge stopnje presoja odločitev prvostopenjskega organa z vidika vseh vprašanj, ki so pomembna za odločitev o pravici ali obveznosti,^[4] ter tudi, da je pravica do pritožbe spoštovana, če podlaga za spremembo (pravnomočne) sodbe niso bila novo ugotovljena dejstva ali njihova drugačna ocena, temveč samo drugačna pravna presoja dejanskega stanja, ugotovljenega v (pravnomočni) sodbi.^[5] To pomeni, da sodišče višje stopnje ni pooblaščen, da glede vprašanj, ki pomenijo samostojne pravne celote in ki ne v dejanskem ne v pravnem pogledu niso bila predmet presoje sodišča prve stopnje ter pri katerih bi moralo v celoti in prvič ugotoviti celoten konkretni dejanski stan, oblikuje celoten abstraktni dejanski stan in opravi subsumpcijo, sprejme svoja in (zato) neizpodbojna stališča ter nato nanje opre svojo odločitev o utemeljenosti zahtevka. Tako pooblastilo bi bilo v neskladju z ustavno varovanim bistvom pravice do pritožbe, ki pomeni ne samo pravico, da se o konkretnem pravovarstvenem zahtevku (ki ima svoje zrcalno nasprotje v zahtevku toženca, da se tožbeni zahtevki zavrne) odloča na dveh stopnjah, temveč tudi pravico, da lahko pritožnik (v skladu z načelom

instančnosti) doseže preizkus izpodbijane sodbe z vidika vseh vprašanj, ki so pomembna za odločitev o spornem zahtevku.[6]

12. V obravnavanem primeru je Vrhovno sodišče odločilne razloge za zavrnitev zahteve za vračilo DDV spremenilo. Pri tem se je oprlo na ugotovitev, da pritožnica DDV, katerega vračilo zahteva, predhodno ni plačala. Ker ta samostojna in kompleksna ugotovitev, ki združuje v sebi tako dejanska kot pravna vprašanja (npr. upoštevanje pravil o vrstnem redu poplačila davčnih obveznosti in pripadajočih dajatev), v nobenem pogledu (ne v dejanskem in ne v pravnem) ni bila predmet presoje davčnih organov in Upravnega sodišča, je pritožnica ni mogla izpodbijati. Vrhovno sodišče je tako pritožnico prikrajšalo za pravico do pravnega sredstva iz 25. člena Ustave.

13. Vrhovno sodišče je svojo odločitev oprlo na dve prirejene stališči. Po njegovem mnenju je bilo treba pritožničin zahtevek za vračilo DDV zavrniti tudi zato, ker ima pritožnica zapadle davčne obveznosti. Pri tem se je Vrhovno sodišče sklicevalo na četrti odstavek 73. člena ZDDV-1, po katerem se davčnemu zavezancu, ki mu je potekel rok za plačilo drugih davkov, presežek vrne po poplačilu davčnega dolga, ter na tedaj veljavni šesti odstavek 97. člena ZDavP-2, ki je določal, da se ne glede na prvi do četrti odstavek tega člena zavezancu za davek, ki mu je potekel rok za plačilo drugih davkov, vrne preveč plačani davek, zmanjšan za znesek davkov, ki jim je potekel rok plačila pri davčnem organu, če ni z zakonom drugače določeno. Uporabe navedenih določb ZDDV-1 in ZDavP-2 po presoji Vrhovnega sodišča ne preprečuje prepoved pobota iz 264. člena ZFPPIPP, ker pritožnica davčnopravne terjatve za izplačilo presežka DDV nima in zato pobot pojmovno ni mogoč. Temu drugemu odločilnemu stališču Vrhovnega sodišča pritožnica očita, da je arbitrarno. S tem uveljavlja kršitev 22. člena Ustave.

14. Pravica do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave prepoveduje sodniško samovoljo oziroma arbitrarnost. To ustavno procesno jamstvo je po ustaljeni ustavnosodni presoji kršeno, kadar je sodna odločba že na prvi pogled očitno napačna oziroma kadar ni oprta na razumne pravne argumente, zaradi česar je utemeljeno sklepanje, da sodišče ni odločalo na podlagi zakona, temveč na podlagi kriterijev, ki pri sojenju ne bi smeli priti v poštev.[7]

15. Vrhovno sodišče je presodilo, da pritožničina terjatev za vračilo DDV ni nastala, ker DDV, katerega vračilo pritožnica zahteva, predhodno ni bil plačan (glej 17. točko obrazložitve izpodbijane sodbe), obenem pa se je Vrhovno sodišče pri tej presoji sklicevalo na četrti odstavek 73. člena ZDDV-1 in šesti odstavek 97. člena ZDavP-2, ki urejata pobot davčnih terjatev in katerih uporaba predpostavlja obstoj dveh nasprotnih terjatev, torej pritožničine terjatve za vračilo davka do države in terjatve države za plačilo davka do pritožnice. Vrhovno sodišče je torej na eni strani (z uporabo navedenih določb ZDDV-1 in ZDavP-2) predpostavilo obstoj terjatve za vračilo DDV, na drugi strani pa presodilo, da pritožničina terjatev za vračilo DDV ni nastala. Odločitev Vrhovnega sodišča tako temelji na medsebojno nasprotujočih si razlogih. Gre za protislovnost v razlogih, ki se logično ne izide. Zato je Vrhovno sodišče pritožnici kršilo pravico iz 22. člena Ustave.

16. Ustavno sodišče je zaradi kršitev pritožničinih pravic iz 22. in 25. člena Ustave izpodbijano sodbo razveljavilo in zadevo vrnilo Vrhovnemu sodišču v novo odločanje.

17. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS v sestavi: predsednik dr. Rajko Knez ter sodnice in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Rok Čeferin, dr. Dunja Jadek Pensa, DDr. Klemen Jaklič, dr. Špelca Mežnar, dr. Marijan Pavčnik, Marko Šorli in dr. Katja Šugman Stubbs. Odločbo je sprejelo z osmimi glasovi proti enemu. Proti je glasoval sodnik Accetto.

dr. Rajko Knez
Predsednik

[1] Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11. 12. 2006, str. 1, v nadaljevanju – Direktiva o DDV).

[2] Glej v tem smislu sodbo Sodišča Evropske unije v zadevi Kraft Foods Polska SA, C-588/10, z dne 26. januarja 2012, točki 26 in 27.

[3] ZFPPIPP v 264. členu določa, da terjatve upnika do stečajnega dolžnika, ki je nastala do začetka stečajnega postopka, ni dovoljeno pobotati z nasprotno terjatvijo stečajnega dolžnika do tega upnika, ki je nastala po začetku stečajnega postopka.

[4] Tako že v sklepu Ustavnega sodišča št. U-I-309/94 z dne 16. 2. 1996 (OdlUS V, 21); podobno tudi v odločbah Ustavnega sodišča št. U-I-219/03 z dne 1. 12. 2005 (Uradni list RS, št. 118/05, in OdlUS XIV, 88) in št. U-I-98/07 z dne 12. 6. 2008 (Uradni list RS, št. 65/08, in OdlUS XVII, 42).

[5] Tako na primer v sklepu št. Up-13/92 z dne 15. 2. 1995 (OdlUS IV, 142) in v odločbi št. Up-46/99 z dne 18. 12. 2002 (Uradni list RS, št. 5/03, in OdlUS XI, 290), v katerih je Ustavno sodišče pojasnilo, da pristojnost Vrhovnega sodišča za spremembo pravnomočne sodbe, ki je samo posledica drugačnega pravnega stališča sodišča in ne spremembe dejanskega stanja, kot je bilo ugotovljeno v pravnomočni sodbi, ni v nasprotju s pravico do pravnega sredstva.

[6] Tako Ustavno sodišče že v odločbi št. Up-2938/07 z dne 10. 9. 2009 (Uradni list RS, št. 74/09, in OdlUS XVIII, 81).

[7] Primerjaj odločbo Ustavnega sodišča št. Up-645/13 z dne 3. 3. 2016 (Uradni list RS, št. 24/16), ki se sklicuje na primerjavo s 5. točko obrazložitve odločbe št. Up-572/06 z dne 8. 11. 2007 (Uradni list RS, št. 107/07, in OdlUS XVI, 112) in s 5. točko obrazložitve odločbe št. Up-680/12 z dne 21. 2. 2013 (Uradni list RS, št. 24/13).

⇒

Vrsta zadeve:

ustavna pritožba

Vrsta akta:

posamični akt

Vlagatelj:

GPG KIPKOP d.o.o. - v stečaju, Ljubljana

Datum vloge:

30. 8. 2016

Datum odločitve:

9. 10. 2019

Vrsta odločitve:

sklep

Vrsta rešitve:

razveljavitev ali odprava

Objava:

Dokument:

US32075